

stalten unserer Vergangenheit gerade in demselben Augenblicke ihres eigentlichen Charakters zu berauben und moralisch zu morden, in welchem sie selbstbewußt mit scheinbarer Anerkennung von ihnen spricht. Um so gefährlicher endlich, je mehr sie das, was ihr selbst an Scheingründen gänzlich abgeht, durch jene apodiktische Bestimmtheit ihrer Behauptungen zu ersetzen weiß, die ihren Eindruck auf Unkundige niemals ganz verfehlt. Und nicht nur ins Französische und Englische, auch ins Russische, wie der Verleger rühmend mittheilt, wird das Werk jetzt übersezt — — —

Doch die Chanudalichte, bei deren freundlichem Lichtgruß wir diese Zeilen schreiben, erinnern uns ja auch an schwere, trübe Zeiten des durch jüdische Verführer erzeugten Abfalls, sie erinnern uns aber auch an Ihn, dessen guadenvolle Führung Seinem Volke gegen dessen äußere und gegen dessen innere Feinde noch immer beigestanden hat. Die Wahrheit Seines Wortes und die Ewigkeit und Göttlichkeit Seines Gesetzes sind eine Burg, an deren festen Mauern noch alle Stürme fanatischer nichtjüdischer Verfolgung und nichtjüdischer Gewalt wirkungslos abgeprallt sind, an ihren wohlgefügten Fundamenten werden auch alle Minirkünste jüdischer Thorafeinde und jüdischer Gesetzverächter wie in der Vergangenheit, so auch in aller Zukunft zu Schanden werden.

זאת הנכת.

... z. Warschau, 22. Dezember.

Die hier täglich erscheinende hebräische Zeitung „Hazejirah“ bringt folgende schöne Dichtung, welche gewiß auch für die Glaubensgenossen in Deutschland Interesse hat.

זאת הנכת.

הדליקו נהרות משֶׁשֶׁן הַנּוֹת,
 לא רק כהיוּן כי אם גם כְּבוֹת —
 בְּכַתִּי נִפְשָׁשׁם | הַעֲלוּ הַמְנוֹרוֹת,
 וְכָרוּ יְמֵי־מָדָם שְׁנוֹת דּוֹר וְדוֹרוֹה;
 וְכָרוּ הַחֲשִׁיבוֹנָאִים
 לְחַכּוֹ כְּלָבָאִים
 בְּעַד תּוֹרָה אֹר —
 לָפָם כְּבִלֵי־חַת
 וּמִיַּיִנָם אֶש־דָּת,
 וַיהוּ אֹר! וַיהוּ אֹר!

זָרַע הַחֲשִׁיבוֹנָאִים, אֶת אִמָּה אֲדוּרָה
 בְּלִבָּבָהּ יִלֵּן עוֹ, בִּימֵינָהּ רַעַם־נְבוּרָה
 אֶת אֵל יִפּוֹל לְבַד וַיִּמְיָנָה אֵל תּוֹרָה,
 הַעֲלוּ הַמְנוֹרוֹת וַיהוּ אֹר לְעַת עֲרָב!
 אֲנִי, אֲנִי תוֹל!
 קוֹפִי לְחַכּוֹ בְּלִיל,
 מִלְחָמָה כְּדוֹר דּוֹר.
 נִרְשֵׁי הָאֲבִישׁ,
 קָרָא לְשִׁשׁ:
 „עֲלֵה!“ וַיהוּ אֹר.

הַדְּלִיקוּ הַמְנוֹרוֹת מִשֶׁשֶׁן הַנּוֹת,
 לא רק כהיוּן כי אם גם כְּבוֹת!
 בְּד־שֶׁשֶׁן כֵּן יוֹם וְלֹא יוֹמָם,
 הָאֹר שְׁכִינַת יָמִים אֹר שְׁבַע־עָתוֹם,
 גם שְׁכִינָהּ הַמְנִיט
 אֲמַרְתָּ וּבְלָהּ כְּנִעַט קָמ
 וְלֹא יָקוּם עוֹד דּוֹר —
 וַהֲגֵה אֲוֶרָה וַיִּשְׂרָאֵל
 עוֹד יִפֵּה וְנִחַל —
 וַיהוּ אֹר וַיהוּ אֹר!

לְאֲהַלִּיף וַיִּשְׂרָאֵל, שׁוֹבָה הָאֲהַלָּה!
 כֵּד מִשֶׁשֶׁן יֵאִיר עַד עוֹלָם קָלָה —
 לא יִדְעָה כְּעַת צָרָה, לא בְּעַת צִיָּקָה,
 שִׁים שֶׁשֶׁן בְּלִבָּבָהּ, הַדְּלִיקָה!
 גִּירוֹת הַתְּתֵנָה הַמְנוֹרוֹת,
 הֲלֹא הִמָּה הַמְצִאוֹרִים
 בְּתַקְדוּשׁ ה', בְּאֲהַל־שֵׁם —
 אִם וַיִּעַט מִשֶׁשֶׁן, אֵל תְּמַרוּ!
 הַעֲלוּ הַמְנוֹרוֹת וַיֵּאִירוּ
 הַמְנוֹרוֹת הַלְלוּ קֹדֶשׁ הֵם!

הַדְּלִיקוּ הַנְּרוֹת מִשְׁמֶן הַתּוֹת,
 גַּם כַּחוּץ לְכֶם, לֹא רַק כִּבְיֹת!
 וְאִם יִקְרָאוּ: סוּרוּ כְּבִי-שֵׁם, הִרְחִיקוּ!
 אֵל הַיִּרְאוּ מִהַמּוֹנֵם — הַדְּלִיקוּ! הַדְּלִיקוּ!
 הַדְּלִיקוּ נְרוֹת הַתְּבוּנָה,
 נְרוֹת הַהִשְׁקָלָה, נְרוֹת הָאֱמוּנָה,
 ה' מִלֵּא יִדְכֶם כִּדְוֹר דּוֹר,
 בְּעַת חֲשָׁד, בְּעַת אֶפְשׁ
 אַתֶּם, אַתֶּם קְרֹאֲתֶם לְשִׁשׁ
 וְנִרְחַ — נִרְחַ אור!

יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶתְר, אַתָּה הַמַּאִיר לְאֶרֶץ,
 אֵל יָמוֹס לְבָד מִקּוֹל רַעֲשׁ, מִקּוֹל פְּרִיץ,
 וְאִם יִרְוֹד כְּדָה וְנִרְחִיקוּ מִעֲלֶיךָ,
 אַתָּה הַמַּאִיר, אַתָּה נֹכַח לְכַדָּד!
 בְּמִנְרַח הַקֶּסֶף, בְּמִשְׁמֵרוֹת,
 יִחַדּוּ יֵאִירוּ שְׂמוֹנֵת הַנְּרוֹת,
 וְאַהֲ הַשְּׂמֵשׁ, אֵיזוֹ?
 אֵיזוֹ הַמְּדַלֵּק הַנּוֹתָן אור?
 אורו — אורו שְׂמִי בְבוֹר,
 כַּחוּץ לְמִתְחַנֵּה שֵׁם תִּמְצָאֵהוּ!

אַתָּה הַאֲרָתָ לְאֶרֶץ וְתַחֵל
 לְכוּ לְכַדָּד הַשְּׂמֵן יִשְׂרָאֵל —
 וְאַתָּה הַתְּעוּדָה — אֵל תַּחַת מִקּוֹלֶם,
 רַעֲשׁ תַּחַת טוֹבָה — זֶה דְרָדָד עוֹלָם!
 הַעֲלֵה הַנְּרוֹת, הַדְּלִיקָה,
 הַכִּיָּה יִקְרָאוּ: הִרְחִיקָה!
 שְׂמֵה, שְׂמֵה כְּהֵם וְעִבּוֹר!
 יִחַדּוּ כְּבִי כְּלֵי שֵׁם
 וְאַתָּה יִדְעֵי גַם הֵם
 כִּי מֵאֲרָדָד לְהֵם אור!

הַעֲלֵה הַנְּרוֹת מִשְׁמֶן הַתּוֹת,
 לְךָ וְלָהֶם, כַּחוּץ וְכִבְיֹת.
 כִּי בְּעַת הַשְּׂמֵן, עַל זֹאת לֹא תִבְיָה
 מִלֵּא הַכְּבִידִים, מִלֵּא אֵל תִּכְעִיטָה!
 אֲוֹרָד לֹא יִכְבֶּה עַד כִּהְרָה,
 הַנְּרוֹת זָפַתָּ עַל תִּכְעֶרְהָ.
 עוֹד יָבֵא יוֹם, יָבֵא הַתּוֹר
 וְלֹא תוֹסֵף עוֹד לְדַאֲבָה
 וְכִלְאָה הָאֶרֶץ אֶתְכֶּה
 וַיְהִי אור, וַיְהִי אור!

נִמְעַ סַאמועלי.

Die gesetzestrene Minorität in den bayerischen Kultusgemeinden.

(Schluß.)

Ob die Kultusvorstände und Rabbiner also gesprochen und die Bitte der gesetzestrenen Minorität befürwortet haben würden, wenn diese bei der königlichen Regierung um die Erlaubniß vorstellig geworden wären, unter Austritt aus dem bisherigen Kultusgemeindenverband eine eigene Kultusgemeinde zu bilden, dürfte allerdings sehr in Zweifel zu ziehen sein. Nach der zu unserer Kenntniß gelangten Haltung, welche die Vorstände den bescheidenen Wünschen und gerechten Bedenken der orthodoxen Minderzahl gegenüber einzunehmen für gut erachtet haben, ist vielmehr wohl mit Bestimmtheit vorauszusetzen, daß gerade von Seiten der Vorstände die Bildung einer eigenen orthodoxen Kultusgemeinde mit allem Eifer hintertrieben worden wäre.

Der Ministerialerlaß vom 29. Juni 1869 erkennt Vereinigungen israelitischer Glaubensgenossen, welche zur gemeinsamen Ausübung ihres Kultus und zur Bestreitung der Kosten desselben sich gebildet haben, als „israelitische Kultusgemeinden“ an, so lange sie die Mittel zur Bestreitung ihrer Kultusbedürfnisse aufzubringen vermögen und die Anzahl der in der Gemeinde vorhandenen, religiös selbstständigen männlichen Gemeindeangehörigen nicht unter zehn Personen herabgesunken ist. Die Regierung erachtet somit das Vorhandensein von zehn männlichen Personen im Alter von dreizehn Jahren aufwärts innerhalb eines jüdischen Kreises, welcher im Stande ist, die Kosten seiner